

IX Ka 91/13

Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

28 marca 2013r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO A.Walenta

Sędziowie SO: M.Wiśniewski

L.Gutkowski (spr)

Protokolant: sekr. sąd. M.Maćkiewicz

przy udziale Prok. Prok. Okr. B.Mentel

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013r. sprawy:

M. B., oskarżonej z art.286§1 kk w zw. z art.12 kk z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 13 grudnia 2012r. sygn. akt VIIIK 1557/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt III w ten sposób, że określa termin do wywiązania się z nałożonego w tym punkcie obowiązku na 1 (jeden) rok od uprawomocnienia się wyroku;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

Sygn. akt IX Ka 91/13

UZASADNIENIE

M. B. została oskarżona o to, że w okresie od 14 stycznia 2010 r. do 11 marca 2010 r. w Powiatowym Urzędzie Pracy dla Miasta T. przy ul. (...), działając z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim złożeniu w dniu 28 października 2009 r. oświadczenia bezrobotnego, w którym zobowiązała się do powiadomienia urzędu w ciągu siedmiu dni o podjęciu każdej pracy, nie dopełniła powyższego obowiązku uzyskując zatrudnienie w firmie (...) A. M., czym wprowadziła w błąd pracowników Powiatowego Urzędu Pracy co do prawa posiadania stosunku osoby bezrobotnej i pobierając nienależnie zasiłek dla osoby bezrobotnej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 111,70 zł na szkodę Powiatowego Urzędu Pracy dla Miasta T.

- tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2012 roku **Sąd Rejonowy w Toruniu**, sygn. akt VIII K 1557/12, uznał oskarżoną za winną zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, tj. występku z art. 286 § 1 kk i za to, na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk, wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat i karę 10 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda.

W pkt III - na podstawie art. 72 § 2 kk Sąd zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego Powiatowego Urzędu Pracy w T. poprzez zapłatę kwoty 1.111,70 zł.

Ponadto zwolnił oskarżoną od opłaty i poniesionymi wydatkami obciążył Skarb

Państwa.

Wyrok ten zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej oskarżyciel publiczny, zarzucając mu:

1. obrazę prawa materialnego, tj. art. 72 § 2 kk w zw. z art. 74 § 1 kk, polegającą na zobowiązaniu oskarżonej do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego bez określenia terminu wykonania tego obowiązku
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 § 6 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonej mimo uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 335 kpk innych kar i środków karnych niż postulowane przez prokuratora, tj. zobowiązanie oskarżonej do naprawienia szkody bez określenia terminu realizacji tego zobowiązania, pomimo, że prokurator domagał się określenia takiego terminu poprzez wskazanie, że ma on wynosić 1 rok

W oparciu o powołane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej obowiązku naprawienia szkody w kwocie 1111,70 zł z wskazaniem rocznego terminu jego wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest zasadna

Na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego i generalnie prawidłowych rozstrzygnięć w ramach orzeczenia o karze, sąd odwoławczy dostrzegł potrzebę konwalidowania w zaskarżonym wyroku uchybienia wskazanego przez oskarżyciela publicznego.

Trafnie dostrzegł bowiem skarżący, iż ów wyrok skazujący, który wydany został bez przeprowadzenia rozprawy, zapadł wobec M. B. z naruszeniem przepisów postępowania regulujących zasady orzekania w trybie art. 335 kpk, a w konsekwencji i prawa materialnego. Pomimo uwzględnienia wniosku prokuratora o skazanie oskarżonej bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie jej określonych kar i środka karnego, Sąd faktycznie nie nałożył na nią zobowiązania do naprawienia szkody w kształcie wynikającym z jego treści, a dokonana modyfikacja, polegająca na zobowiązaniu jej do naprawienia szkody bez zakreślenia terminu realizacji tego zobowiązania, skutkowałą niezgodnym z wymogami prawa materialnego ukształtowaniem rozstrzygnięcia zawartego w pkt III wyroku.

Z pisemnych motywów orzeczenia jednoznacznie wynikało, że Sąd orzekający nie miał wątpliwości, że orzeczenie o naprawieniu szkody na podstawie art. 72 § 2 kk wymaga określenia terminu realizacji zobowiązania i uważał, że uzgodniony przez strony roczny termin umożliwi oskarżonej wywiązanie się z nałożonej wyrokiem powinności, a brak wskazania go w wyroku stanowił wyłącznie wynik przeoczenia. Omyłka ta, jako dotycząca merytorycznej części wyroku, nie miała jednak charakteru oczywistej w rozumieniu art. 105 kpk i jako taka musiała podlegać korekcie w postępowaniu odwoławczym.

W tym stanie rzeczy, sąd odwoławczy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez określenie terminu do wywiązania się przez oskarżoną z nałożonego na nią w pkt III zobowiązania na 1 rok od uprawomocnienia się orzeczenia, dostosowując tym samym wyrok do treści uwzględnionego przez Sąd, złożonego przez oskarżyciela w trybie art. 335 kpk wniosku i wymogów prawa materialnego.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się natomiast w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 635 kpk, sąd odwoławczy zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawiają za tym względy słuszności, gdyż to nie jej postawa przyczyniła się do wszczęcia postępowania odwoławczego.